

Stanislav Švachouček

Smír Antalův

"Objekt nalezen, objekt nalezen," ozvalo se z reproduktoru počítače. Antal Peckinpah rozespale zamrkal a zvedl hlavu. Když zaslechl mechanický hlas znovu, převalil se na bok a trochu se přitom vznesl. Překvapeně hvízdal. Na obrazovce počítače zářily blikající křivky trajektorií a řádky čísel.

Antal zajásal a přitáhl se k pultu. "Zavolej mi Mincovnu!" vykřikl. Na obrazovce se roztančily barevné vločky poruch a z jejich víru pomalu vyplula přísná ženská tvář.

"Používáte tajnou kódovanou frekvenci určenou pouze pro služební styk Impéria. Okamžitě udejte aktuální heslo. Nedovolené blokování tohoto kanálu se trestá..." Žena zvedla oči od kartičky, z níž četla text a zarazila se. Její nevýrazný obličej se šťastně rozzářil, jako by za ním někdo rozsvítil lampu. "To jsi ty, Antale? To je fajn, že ses ozval..."

Ani ji nenechal pořádně domluvit. "Představ si, Marto, že jsem právě chytil signál toho ledového asteroidu!" vykřikl nadšeně. "Je tam Petr?"

"Teď spí," zaváhala.

"Tak mu vyříd', až se vzbudí, že jsem konečně našel ten kus ledu, který jsme si před třemi lety poznačili vysílačkami. Honím ho už přes rok a dnes jsem zachytil signál." Prudký pohyb mu v nízké gravitaci opět vynesl nohy vzhůru, ale Antal tomu nevěnoval pozornost. Pevně se držel klávesnice a zalykal se vzrušením. "Tam ti je, holka, aspoň osm miliard tun čisté vody! Jen počkej, až to prodám. Pošlu ti tvůj díl. Petrovi samozřejmě taky. A budou stát za to, slibuju!"

"Já mu to vyřídím," usmála se Marta. "Jsi v pořádku? Jak se ti vede?"

"Teď ohromně. Připadám si o deset let mladší." Antal se šťastně zazubil. "Víš, ten rok, co jsem v důchodu, jsem si připadal strašně zbytečný. Zpočátku mě bavilo stavět. Vybavení mého vesmíru, počítač a tak. Ale člověk musí něco dělat, potřebuje nějaký cíl, víš? Něco těžko dosažitelného, napůl nemožného..."

"Což se ti nakonec povedlo. Takže teď už ti nic neschází..."

"Schází," odkašlal si Antal. "Stýská se mi po vás. Až tu vodu prodám, koupím bednu šampusu a přiletím k vám na návštěvu."

"Musíš si pospíšet. Ten policajt, co ses s ním seznámil na Marsu, mě požádal o ruku. Asi se budu brzy vdávat."

"Blahopřeju," vyhrkl Antal. "Kdy to plánujete?"

"Ještě nevím. Nemáme dost peněz na to, abych se vyplatila ze smlouvy a na cestu na Mars, ale oba už šetříme." Začervenala se.

"No tak vám přispěju a navštívím tě pak na Marsu, platí?"

Marta se zasmála. "Tak ti přeju šťastný lov. A příště pošli normální vzkaz, buď tak laskav." Napůl vážně mu pohrozila prstem, pak vztáhla ruku a obrazovka potemněla.

Antal se dobromyslně ušklíbl. Čekalo ho dobrodružství. Napadlo ho, že by mu teď záviděl snad každý chlap v Pásu. "Lokalizovat objekt," zavelel. Na stínítku se opět objevil blikající bod a souřadnice. Obrovský kus čistého ledu se blížil a počítač chladně sledoval jeho polohu.

"Zavolej Frídu!" houkl Antal. Obrazovku přetaly roztřesené pruhy šumu, ale přesné zaměření parabolické antény vysílače trvalo elektronickému mozku jen několik sekund.

"Automatická spojovací ústředna asteroidu Friedrich Barbarossa," zavrkal syntetický dívčí hlas. "Koho si přejete?"

"Evidenci drobných asteroidů, oddělení záboru neevidovaných objektů," vypálil nedočkavě Antal. Emblém rytíře v brnění, který se s blahosklonným úsměvem opíral o nevzhledný protáhlý balvan symbolizující asteroid, vystřídal obličej znuděného úředníka.

"Chcete zaregistrovat vlastnické právo na nově objevené těleso?" zeptal se nepřátelsky. "Nejdřív musíte podat žádost s přesnými parametry dráhy tělesa a my vám sdělíme, zda se opravdu jedná o nově objevené těleso. Potom odeberete vzorky a provedete jejich rozbor. Teprve potom..."

"Já vím," přerušil ho Antal. "Žádost jsem podal už před třemi lety, když jsem na objekt instaloval radiomaják. Ale nemohl jsem

odebrat vzorky. Chci vědět, zda je objekt pořád ještě volný. Posílám vám upřesněné souřadnice dráhy. "Stiskl klávesu počítače a obraz se nepatrně zachvěl v důsledku interference.

"Tak okamžik, pane," povzdechl si odevzdaně muž na obrazovce. Pohlédl někam stranou a pak se otočil zpět.

"Vaše první žádost na registraci už propadla, ale před týdnem nám ji patrně na stejný objekt poslal i jakýsi pan Franko."

"Vy to nevíte jistě?" zeptal se překvapeně Antal.

"Parametry dráhy se poněkud liší," pokrčil rameny úředník, "ale je to v mezích povolené tolerance."

"A co rozbor?"

"Ty ještě neposlal. Patrně jste na tom stejně." Muž se na okamžik odmlčel. "Budete si přát podat novou žádost nebo obnovit tu původní? To by bylo dražší."

"Obnovit původní žádost a doplnit upřesněné parametry dráhy," zafuněl Antal.

"Myslel jsem si to," kývl úředník. V záběru se mihla jeho ruka, která zřejmě potvrdila volbu na klávesnici. "Přeji vám úspěšný lov, pane," řekl ještě na rozloučenou a roztáhl rty ve studeném úsměvu.

"Gravitační generátor zaměřit na objekt a plný tah!" zaburácel Antal sotva zhasla obrazovka. Pevně se chytil křesla, aby nesklouzl na řídicí pult, zatímco počítač obracel asteroid spodní stranou k cíli. Pak ucítil, jak tělo náhle ztěžklo celou čtvrtinou g, a přitáhl se rukama, aby sklouzl dolů přímo do křesla. Asi minutu po dokončení obratu najednou ožilo rádio.

"Co to děláte?" zaskvákalo podrážděně. "Kdo si myslíte, že jste?"

"Antal Peckinpah, bývalý úředník Impéria, nyní v penzi. Soukromý vesmír AP3052, drahá 0124-1244-5945," ohlásil se překvapeně Antal.

"Kdo mě volá?" zeptal se a po tváři mu přeběhl stín.

"Julio Franko, soukromý vesmír JF3014. Dráha neznámá, rozbil se mi zaměřovač," vysvětlil hlas z reproduktoru. "Málem jste mě zabil, člověče. Co to vyvádíte? Mohl jsem se zřítit na svůj ledový asteroid!"

"Snad na můj, ne?" zeptal se Antal bojovně.

"Na vás? To byste mě rozesmál. Objevil jsem ho před týdnem a první jsem na něm instaloval výstražné vysílače. Dokonce dva. Podle kosmického práva je můj. Už jsem si ho nechal zaregistrovat."

"To jsou moje sondy! Jsou tam už skoro tři roky!" vybuchl Antal.

"Jsou moje a můžu to dokázat. Žádost o registraci jsem podal už před třemi lety a teď jsem ji zase obnovil. Letím s maximálním tahem, abych udělal rozbor dřív než vy. Dám vám jedinou šanci. Uhněte mi z cesty. Pokud chcete, odštípnete si kousek a zmizte! Asteroid je můj a já nebudu brát ohledy na zloděje!"

"Kdo je u vás zloděj?" zavřeštěl hlas z reproduktoru. "Je můj! Všechna ta voda je moje! Budu mít vody, co budu chtít! Budu se v ní koupat! Nikdo mi ji nevezme!"

Na displeji počítače naskočil obraz. Špinavý zarostlý mužík divoce zamával automatickou laserovou pistolí a zmizel ze záběru. Antal vztekle zafuněl, přitáhl se k zábradlí lemuujícímu pult, opřel se o ruce a vstal. Celý se chvěl rozčilením a nezvyklou námahou. Teď, když už byl těsně u cíle, se objevil takový... Antal si málem odplivl. Na vzdálenost několika tisíc kilometrů nebyla ruční zbraň nebezpečná. Zatím ne, ale co za pár hodin?

"Zloděj, prašivý zloděj," hučel si pro sebe, když se soukal do skafandru. Šlo to špatně. Měl ochrnuté nohy jako památku na zranění ve službě, když ještě působil jako ostřelovač v protiteroristickém oddílu. "Zabiju ho, mizeru," pokračoval a z přihrádky pultu vytáhl zlověstně vypadající karabinu. Její ořechovou pažbu zdobilo sedm nenápadných zářezů. Ještě se s puškou v ruce pomalu obrátil před velkým zrcadlem umístěným proti dveřím vily a zkontroloval si skafandr.

Kdyby jej v tu chvíli Franko viděl, jistě by měl o čem přemýšlet.

"Poloviční tah," zavelel Antal a ucítil, jak síla tisknoucí ho k zemi polevila.

Vyrazil po cestičce mezi záhonky osázenými ozdobným barevným mechem. Plazil se a nohy vlály za ním. Přesto se v nízké gravitaci pohyboval rychle. Karabina a svitek zlaté folie ho tloukly do zad. Zatímco překonával skoro čtvrtkilometrovou vzdálenost k okraji AP, vzpomínal, jak se kdysi ledový asteroid leskl v paprscích Slunce jako drahokam. Byl čistě bílý! Žádná obvyklá šedá kaše ze směsi vody a čpavku. Vypadal jako led z pitné vody. V každém případě z vody, která by se dala

snadno vyčistit. Kyslík a čistá voda, z níž se dal vyrobit, znamenaly v Pásu poklad. Bohatství, pro které se tu zabíjelo.

Antal tehdy pracoval jako správce imperiální mincovny. Stačil si ledový zázrak poznačit miniaturními vysílači, ale nemohl se věnovat jeho lovu a registraci.

Teď měl opět šanci. Nesměl ovšem udělat chybu, nesměl nic zanedbat. Nejdříve se musel postarat o jednotku gravitačního generátoru, která byla namontována na spodní straně asteroidu. Protože byla umístěna ve vakuu, byla snadno zranitelná laserem.

Antal doručkoval téměř k okraji asteroidu. Zacvakl karabinu pojistného lanka do ocelového oka zápuštěného do skály a natáhl ruku kupředu do vzduchoprázdna. Měl pocit, jako by ji pomalu ponořoval do studené vody. Chytil se za ostrý výstupek skály a přitáhl se. Po těle mu přejela chladná pružná vlna okraje silového pole. Jakmile vytrhl nohy z neviditelné blány, jeho postup se opět zrychlil. Přestoupil hranici, za níž byla skála holá a bez života. Celou cestu předtím měl pocit, že stoupá do kopce. Teď se přehoupl přes okraj plošiny. Poblázněný vestibulární aparát mu nalhával, že přešel horský vrchol a vrhá se do propasti. Antal začal zuby a zhluboka se nadechl. Opatrně popouštěl lanko a sestupoval po nepravidelném povrchu asteroidu. Nechal se táhnout zbytkovým polem gravitačního generátoru až k němu. Pečlivě přikryl oba masivní válce stroje zlatou fólií a upevnil ji kapkami lepidla, které okamžitě namrzalo. V tlustých rukavicích skafandru fólii ani necítil. Drahý materiál se ohýbal, mačkal, kroutil se jako živý a práce pokračovala mnohem pomaleji, než Antal čekal. Dobře věděl, že od generátoru nemůže nikam spadnout, ale smysl pro rovnováhu mu potměšile našeptával, že hazarduje s životem na kolmé skalní stěně a generátor je jedinou překážkou, která mu brání v pádu. Když uložil na místo poslední díl krytu a upevnil ho osmi neviditelnými kapkami, v prachu vedle něj zazářil žhavý bod a nad ním se vznesla fontánka prachu. Antal ještě jednou přelétl pohledem neforemný zlatý stan přilepený na skále a rychle se přikryl zbytkem fólie.

Najednou se cítil starý a opotřebovaný. Prádlo promáčené potem studilo a měl hlad jako vlk. Několik minut odpočíval. Na skále kolem se rozsvěcovaly rudé body laserových zásahů. Pak jednou rukou uchopil fólii jako štít, druhou se odrazil od asteroidu a stiskl knoflík na opasku. Miniaturní naviják začal se spokojeným bzučením polykat zajišťovací lanko ukotvené na plošině. Skafandr se stále rychleji blížil k okraji vroubenému ostrými kamennými výčnělky. Antal vytáhl raketovou pistoli nastavenou na nejmenší výkon a jednou krátce vystřelil proti skále.

Zhoupl se na lanko a přenesl se obloukem přes okraj. Náraz na silové pole udržované generátorem byl nepříjemný. Prudké zpomalení připomínalo skok do hustého oleje, ale znamenalo návrat domů. Za dobu, kdy při stavbě vily a instalaci generátoru několikrát denně putoval na spodní stranu a zpět, si vyzkoušel, jakou rychlostí vletět do pružné bubliny pole, aby ji prorazil napoprvé a přitom se na druhé straně snesl ke své vile lehce jako peříčko. Dopad lehce odpéroval rukama. Přejít z vakua do atmosféry vytvářející nad asteroidem přepych soukromého vesmíru, mu vyrval fólii z dlaně, ale to nevadilo. Pod tlustou vrstvou umělé atmosféry byl v bezpečí.

Analýza radarového obrazu ukázala, že JF je opravdu titěrný soukromý vesmír. Byl dlouhý asi padesát metrů. Obíhal kolem ledového bloku, protože síla trpaslíkova gravitačního generátoru zjevně nestačila na ovlivnění dráhy více než osmi krychlových kilometrů zmrzlé vody. Pohyboval se těsně nad povrchem ledu neuvěřitelně nízkou rychlostí. Počítač odhadl dobu oběhu na sedmdesát minut. Současně upozornil, že JF je za ledovým obzorem a za dvanáct minut "vyjde". Antalův vesmír se blížil k ledovému pokladu šikmo k rovině, v níž konkurent obíhal. Počítač namodeloval vzájemné polohy všech tří těles v průběhu následujících hodin přibližování a sestavil pro ně jakýsi jízdní řád.

"AP volá JF," zkusil Antal spojení, hned jak odložil karabinu a zbavil se skafandru. "Franko, jste tam?"

"Jsem," ozvala se okamžitě odpověď, ale displej zůstal černý.

"Před chvílí jste po mně střílel..."

"A co jste čekal?" přerušil ho Franko.

"Překvapil jste mě. Podle mého počítače jste totiž měl být v té době za asteroidem."

"JF tam byl," zapředl hlas, "ale já si prostě seskočil dolů na led. Skáču dolů a zpět, jak potřebuju. Na tom nic není. Denně si tak chodím

pro vodu. Nebudete mít ani chvilku klidu, to vám slibuju."

Antal přikývl. Při oběžné rychlosti kolem sedmi kilometrů za hodinu to asi skutečně nebyl problém.

"Přesto vám to nepomůže," řekl. "Generátor jsem přikryl fólií. A až se dostanu blíž, přejdu na vyšší orbitu než vy. Pak obrátím svůj vesmír atmosférou k Asteroidu a k vám, takže mě bude před laserem chránit vzduchová vrstva. Víte přece, že vzduchové víry rozptylují laserové paprsky, ne?"

"Není to tak zlé," namítl Franko.

"Myslím, že nemáte jasnou představu," usmál se Antal. "Vaše atmosféra je vysoká asi třicet metrů, že ano? Moje má téměř pět set. To je něco úplně jiného!"

"Možná je, možná není. Moc vám nevěřím," odsekl skřípavý hlas. "Ale pro registraci musíte odebrat vzorky a udělat jejich rozbor. A jak jen vystrčíte nos..." Posupně se zachechtal a vypnul spojení.

Když počítač stabilizoval AP na oběžné dráze ve výši půldruhého kilometru nad asteroidem a otočil ho atmosférickou bublinou dolů, požádal Antal o obraz povrchu. Elektronický mozek promítl na displej schéma ledového přízraku a křížkem označil místo, kde se na jeho povrchu nacházel člověk. Na zvětšeném výřezu v rohu byla zřetelně vidět postava ve skafandru, která se dívala puškohledem laserové pistole přímo do obrazovky. Antal ji chvíli studoval. Najednou se za oknem vily rudě zablesklo a obraz na displeji potměl. Počítač zařadil ochranné filtry.

"Jak chceš," zasyčel Antal. Hodil si pušku přes rameno a vyručkoval ven. Skafandr nepotřeboval. Zhluboka vdechl vůni mechu, zahákl karabinku krátkého zjišťovacího lanka připevněného na opasku do oka zapuštěného do stěny vedle dveří a lehl si na zem na záda. Zvedl karabinu, vytáhl ramenní opěrku až na doraz, opřel ji o skálu a pevně přitiskl paži k tělu. Vyosená optika určená pro střelbu ve skafandru se mu sama zastavila před obličejem. Přitáhl gumový nástavec až k oku a bez potíží našel svého soupeře. Drobná postavička se pohybovala po zbrázděném ledovém povrchu dlouhými plavnými skoky. Antal zajistil karabinu a zavřel oči. Zamyslel se. Něco tu nesedělo. Teprve po několika minutách si uvědomil, oč se jedná. Franko se pohyboval příliš rychle, jistě mnohokrát překročil únikovou rychlost asteroidu. Podle všech pravidel nebeské mechaniky měl nenávratně odletět do vesmíru. Antal podrážděně zahučel, zvedl znovu puškohled a pozorně zaostřil. Polohlasně zaklel. Franko držel v ruce kovový kroužek, který nejspíš klouzal po neviditelném lanku obepínajícím celý asteroid. Zatímco ho Antal pozoroval, muž se zastavil, zahákl zajišťovací karabinku do prázdného prostoru někde za kroužek a sáhl po laseru.

Antal sotva stačil zavřít oči, když se zablesklo opět. "Varuju vás, Franko," zavolal Antal. "Ještě jednou po mně vystřelíte a vrátím vám to i s úroky!" Místo odpovědi následovaly další tři rudé výboje. "Počítač váš útok zaznamenává," upozornil Antal suše. Ucítil, jak mu horká vlna přejela přes tvář.

"Teď jsem vás dostal," zajásal komáří hlas z reproduktoru počítače.

"Pendrek!" houkl Antal do otevřených dveří. "Přes půl kilometru atmosféry mi nemůžete ublížit."

"Vy mně ovšem taky ne. To jsou zákony optiky."

"Tak se seznam se zákony mechaniky," zavrčel Antal a zvedl pušku. Vystřelil dvakrát hned po sobě, zkontroloval puškohledem zásahy, které zazářily jako drobné hvězdičky na ledu, a poopravil zamíření. Asi sekundu po dalším výstřelu se ozvalo z reproduktoru zaječení.

"Dostal jsi mě, Antale, ty vrahu," pištěl hlas. "Mám nohu pryč!"

"Dobře ti tak, Julio, ty zloději!" zařval Antal. Ani si neuvědomil, že přešli na tykání. "Příště tě přejde chuť krást!"

Franko mlčel.

Antal si hodil karabinu na záda, převrátil se na břicho a začal ručkovat zpět ke dveřím. Vplul dovnitř a přitáhl se k mikrofonu počítače. "Tak už jsi dostal rozum, ty darebáku?" zařval.

Odpovědělo mu podivné dušené sípání.

"Abys mi správně rozuměl," začal Antal znovu, "jde mi jen o můj asteroid. Je můj, chápeš? Kdybys to uznal, mohli jsme se stát přáteli. Možná bychom se nějak dohodli, kdybys nezačal hned střílet."

Opět žádná odpověď.

"Tak se ozvi, prevíte!" houkl Antal. Stiskl klávesu a počítač mu na obrazovce ukázal křečovitě se svíjející postavičku. "Co je s tebou?"

"Koleno v hajzlu," zasípěl Franko. "A uniká mi kyslík." Následovalo další astmatické zasípění. "Zpátky se už nedostanu. Nemůžu na nohu, můj vesmír je ještě daleko a tlak klesá moc rychle." Po dlouhé pauze dodal: "Zabil jsi mě. Proklínám tě. Přejí ti, ať ti ta voda přinese jenom smůlu."

"Když uznáš, že patří mně, pomůžu ti," nabídl Antal.

"Dobře... Uznávám, že patří tobě, jen mi pomoz. Mám už jen pár minut. Stihneš to?"

"Snad ano. Pokusím se." Antal zaváhal. "Takže mi podepíšeš převod registrace? Slibuješ?"

"Podepíšu. Když mě odsud dostaneš, podepíšu ti, co budeš chtít"

"Tak vydrž. Vyzvednu si tě." Antal už se chystal ukončit spojení, ale pak si na něco vzpomněl. "A ještě maličkost," řekl. "Zahod zbraň. Jestli budeš něco držet v ruce, odprásknu tě jako psa. Jasný?"

"Jo, hlavně si pospěš..." Frankův hlas se zlomil v podivném chrapotu.

Antal vypnul spojení. Počítač se opět automaticky přepnul na ovládání hlasem.

"Zaměř člověka na asteroidu a doprav ho sem," zavelel Antal.

"Ekonomický režim přepravy?" zeptal se počítač.

"Ne. Maximální rychlost pro přepravu lidí!"

"Ano. Začínám," oznámil počítač a Antal se pevně chytil pultu. Dalších několik minut jím cloumaly zdánlivě chaotické impulsy gravitačního generátoru. Brzdící série impulsů jej vymrštila vzhůru, takže vlál na zábradlí pultu jako prapor. Koutkem oka zahlédl, jak se z černé oblohy snáší podivně bezvládná jakoby polámaná stříbřitá loutka. Pak uslyšel slabé žuchnutí a generátor se vrátil k původnímu režimu. Antal ani nečekal na hlášení počítače a zamířil ke dveřím. Než vystrčil hlavu ven, přehodil si karabinu do pravé ruky. Bylo to zbytečné. Franko ležel na zádech uprostřed mechového záhonu, ruce a nohy roztažené, v levé nohavici skafandru nad kolenem nepatrnou díru lemovanou krví. Dlaně měl prázdné.

Antal si hodil karabinu na rameno. Doručkoval k Frankovi a odklopil přilbu jeho skafandru. Franko nepravidelně dýchal, měl zavřené oči, ale žil.

Antal ho popadl za límec skafandru a odtáhl do vily. Tam mu nasadil kyslíkovou masku. Když se Franko rozkašlal a otevřel oči, svlékl ho ze skafandru a ohledal ránu. Protože se jednalo o čistý průstřel, který nezasáhl kost, dal Frankovi jen injekci proti bolesti, obvázal mu nohu a uložil ho na pěnový koberec pracovny. Postel neměl, při nízké úrovni gravitace ji nepotřeboval a spával na podlaze, kde ho napadlo. Uložil tedy Franka do kouta, kde nejméně překážel. Pro jistotu ho připoutal za zápěstí levé ruky k ocelovému nosníku.

Franko usnul po injekci téměř okamžitě. Unavený Antal se stočil do klubička u řídicího pultu. Spal jako zabítý.

Když se ráno, alespoň podle hodin bylo časně ráno, probudil, Franko se neklidně prevaloval a něco si nesrozumitelně brumlal. Antal mu sáhl na čelo a zdálo se mu, že jeho soupeř má teplotu. Rána pod obvazem vypadala dobře, ale přesto ji znovu vyčistil a namazal mastí s antibiotiky. Když dokončil převaz, byl už Franko vzhůru a pozorně ho sledoval.

"Děláš to dobře, mladej," řekl. "I když jsi mě postřelil, měl bych ti poděkovat."

"Není zač," zrozpačitel Antal. "Ty bys to pro mne udělal taky."

"Možná," ušklíbl se Franko. Pokusil se posadit, ale připoutaná levá ruka mu zabránila dokončit pohyb. "Co má zas být tohle?" zeptal se vztekle.

"To bys pro mne udělal taky," zazubil se Antal. "Chtěl jsem se v klidu vyspat, tak jsem tě tu nemohl nechat volně pobíhat." Rozvázal uzal na ocelovém lanku a pomohl pacientovi opřít se o stěnu. "Víš, že máš horečku?" zeptal se. "Rána přitom vypadá čistě. Nerozumím tomu."

"To je jednoduchý," řekl Franko. "Už pár dní mi není dobře. Mám nějakou chřipku. Nevím, jak jsem k tomu přišel. Můj vesmír je téměř sterilní. Mám ho už padesát let a ani jednou jsem nezastonal. A teď najednou..." Pokrčil rameny. "Asi nějaké zkažené jídlo."

"Já tě postavím na nohy," slíbil Antal. "Nejdřív si dáš trochu aspirinu..."

"Ten nepomáhá," skočil mu do řeči Franko, "už jsem to zkusil."

"No dobře," nedal se Antal. "Tak na to půjdem vědecky. Mám slušně

vybavený počítač. Udělám ti rozbor krve, poradíme se s pořádným doktorem na Fridě a vykrešeš se z toho."

"Hm."

"Ale nejdřív jednu drobnost... Podpis."

"No... Ještě jsme se nedohodli na podílu. Co takhle půl na půl?"

"Ale říkal jsi..."

"No jo, říkal. Nikomu se nechce umřít..." Pokrčil rameny.

Antal zrudl, jako krocan. "Kdybych to věděl, tak jsem tě tam nechal," procedil vztekle mezi zuby.

"Taký myslím," přikývl s úsměvem Franko. "Tak povídej, jak si to představuješ?"

Antal se na chvíli zarazil. Pak pomalu řekl: "Rozdělíme se rovným dílem... ale my v tom jedeme tři."

"Takže by na mne zbyla čtvrtina? To ne!"

"Ale ano," kývl Antal. "Nebo by se ti líbilo víc, kdybych tě bez skafandru vyhodil do vakua? Nemusím ti dát vůbec nic. Ušetřím léky, čas i energii. Co ty na to?"

"Počítač to zaznamená a jako vrah skončíš pod psychickou sondou!"

"Počítač? Mám minci. Víš, co to znamená? Takový ten miniaturní superpočítač pro vládní úředníky. Vymažu a zfalšuju záznamy, jak budu chtít. Nikdo se o tobě nedoví. Ber pětadvacet procent nebo nedostaneš nic a ještě přijdeš o kejhák. To je poslední nabídka."

Franko dlouho mlčel. "Tak dobře," řekl nakonec. "Beru to. Je mi mizerně, nemám sílu se s tebou prát. Když mě postavíš na nohy, tak si nech tři čtvrtiny. Sežer si je. A udav se." Lehl si a obrátil se tváří ke stěně.

Antal mu poklepal na rameno. "Ten podpis," připomněl. Chytil Franka za rameno a přitáhl ho k pultu.

"Fridu!" houkl na počítač.

"Automatická spojovací ústředna asteroidu Friedrich Barbarossa," zavrkal dívčí po několika sekundách hlas. "Koho si přejete?"

"Evidenci drobných asteroidů, oddělení záboru neevidovaných objektů," vypálil nedočkavě Antal.

"Chcete zaregistrovat vlastnické právo na nově objevené těleso?" zeptal se úředník. "Nejdřív musíte podat žádost... A to jste zase vy?"

"Ano, to jsem já," kývl Antal. "Chci zaregistrovat dohodu o nároku na asteroid. S panem Juliem Frankem jsme se dohodli, že asteroid bude prodán nejvyšší nabídce prostřednictvím agentury a zisk rozdělen rovným dílem mezi následující osoby: Julio Franko, Marta Bergmanová, Petr Bergman a Antal Peckinpah. Máte to?"

"Ano," potvrdil úředník. "Prosím o ověření totožnosti."

Antal načmáral pod objektivem kamery podpis a ukázal pravý palec, pak podal pero Frankovi. Ten se podepsal s úsměvem, který vypadal, jako by mu právě trhali zub. Pak neochotně nastavil kameře palec. "Tak, je to v pořádku," kývl úředník. "Dohoda je zaregistrována. Změnit ji můžete zase jen oba dva, to víte, že? Do týdne dostanete ověřené kopie." Zamával jim z obrazovky a zmizel.

Antal ještě přepnul na elektronickou poštu, namluvil krátký vzkaz pro Martu a Petra a odeslal je na Mincovnu. Pak pomohl Frankovi do kouta. "Udělám k jídlu něco slavnostního," navrhl. "Pěstují tu kromě ozdobných mechů i něco do polévky. Lišejníky, zvláštní druh. Je to novinka. Připomíná chutí takové ty kousky zeleniny v polévkových kostkách."

"Stejně mi nebude chutnat," mávl rukou Franko. "Takhle hloupě přijít o celé jmění..."

"Za pár minut jsem zpátky, uvidíš, že se jenom oblízneš," zasmál se Antal a vyručoval ven. Rychle minul barevné záhony a zabrzdil u nenápadné šedo zelené plochy. Sklonil se k tisícům droboučkých rostlinek a začal pečlivě vybírat a trhat největší z nich. Sklizeň ukládal do malého látkového sáčku. Už měl pěknou hrst, když najednou pocítil, že se něco děje. Zvedl hlavu a rozhlédl se po záhonech. Na první pohled bylo vše v pořádku. Neklid však Antala neopouštěl. Záhony, vila, anténa... To bylo ono! Třímetrový talíř antény dálkového spojení se pohyboval. S majestátní pomalostí se otáčel vzhůru.

Antal vystartoval. Zalapal po dechu, pak prudce vymrštil ruku kupředu a přitáhl se. S každým metrem se pohyboval rychleji. Hnal se k anténě, od prstů mu odletovala hlína, rval mech plnými hrstmi a zůstávala za ním brázda zkázy. Z nezvyklé námahy ho píchalo v plicích, ale nezastavil se. Cítil jen všepohlcující vztek. Když se

dostal k anténě, chytil se oběma rukama nosníku. Setrvačnost jej však hnala dál, takže náraz nedokázal ztlumit úplně a uhodil se o konstrukci bolestivě do ramene. Náraz ho navíc ještě roztočil a obloukem jím udeřil o zem.

Antal ani nemrkl. Ještě pevněji sevřel prsty levé ruky, pravou sáhl po kabelu a vytrhl ho ze zásuvky modemu. Pak zastrčil konektor do zásuvky simulátoru, který se používal při údržbě a seřizování. Teprve potom se uvolnil a se škodolibým uspokojením sledoval, jak anténa dokončila obrát, ustálila se v poloze, která nejspíš patřila vysílání na Fridu.

Teprve teď si uvědomil, co se vlastně stalo. Nechal se vyprovokovat a při honbě za anténou mnohokrát překročil únikovou rychlost svého asteroidu. Kdyby se nechytil konstrukce, kdyby ji minul nebo mu sklouzla ruka, mohl proletět hranicí gravitačního pole ven do vakua. Na čele mu vyrazil pot a srdce na okamžik vynechalo. Až po několika minutách se uklidnil natolik, že začal uvažovat o tom, jak na Frankovu věrolomnost odpovědět. Ani okamžik nepochyboval o tom, že se jedná o podraz. Proč by se jinak zraněný Franko vrhl k vysílači, sotva byl poprvé chvíli o samotě? Antal se ušklíbl. Urovnal si kombinézu. Přitom si všiml, že sáček s kořením mu pořád ještě visí na poutku navlečeném na malíčku levé ruky.

Když se Antal vrátil do vily, seděl Franko opřen o stěnu a podřimoval, jako by se nic nestalo.

"Vstávej," zavolal na něj Antal. "Pomůžeš mi uvařit polévku." Zamával sáčkem naplněným šedozelenými lístky.

Franko se ochotně zvedl. I když mu zraněná noha překážela, zručně naplnil tlakový hrnek vodou z kanystru. Antal přidal polévkové tablety a hrst lístků a zapojil do zásuvky.

"To budem jíst na podlaze?" zeptal se Franko, ale pak si zřejmě uvědomil, jak za sebou Antal táhne bezvládné nohy a nepokračoval.

Polévka byla výborná. I když musel Franko u jídla ležet jako jeho hostitel, měl dobrou náladu a nešetřil vtipy. Když dojedli, Antal se přitáhl k pultu a sáhl po klávesnici počítače.

"Měl bych se občas podívat na poštu, že?" poznamenal a stiskl klávesu.

"Dnešní přijatá pošta - nula," řekl počítač. "Odeslaná pošta - dnes tři vzkazy. Poslední z nich odeslán s chybami."

"S chybami?"

"Chyby v paritě přenosu."

"Odešli tu zprávu ještě jednou... Nebo ne. Nejdřív mi ji přehraj."

Franko sebou trhl, až se vznesl nad podlahu. Zřejmě chtěl něco namítnout, ale počítač byl rychlejší.

"Tady Julio Franko. Jsem proti své vůli vězněn na soukromém vesmíru Antala Peckinpaha. Majitel mě postřelil a násilím mě přinutil vzdát se vlastnických práv na ledový asteroid, který patří mně. Já..."

"Stačí," mávl rukou Antal. "Zprávu neopakuj. Smaž ji."

"Já jsem jenom..." začal Julio.

"Chápu," kývl Antal, "a ty teď zase pochopíš mne." Chytil Franka za ruku a tvrdě jím smýkl ke stěně. Rychlým pohybem mu připoutal ruku k nosníku.

Zatímco ho Franko sledoval vražedným pohledem, nechal počítač zavolat agenturu na Fridě, aby zprostředkovala prodej asteroidu za procento ze zisku.

"Pošlete mi souřadnice dráhy..." požádala Antala usměvavá blondýnka z agentury.

"A vy mi tu vodu vyfouknete, že? Tak to vám nezbaštím," zažertoval Antal.

"My jsem solidní firma," zchladila ho slečna. "Když mi řeknete souřadnice dráhy a typ vašeho gravitačního generátoru, spočítáme vám za další procento, kam byste mohl náklad dopravit. Nejvyšší cenu vám totiž dají na Marsu. Ale i Země vám nabídne víc, než když budete chtít udat vodu jen tady v Pásu."

"Země?" zeptal se tupě Antal. "Ta má přece vody dost."

"Planeta sama ano," kývla s blahosklonnou povýšeností dívka. "Ale co její kolonie? Co Měsíc a osady v Lagrangeových bodech? Víte kolik stojí doprava vody zezdola? Když navedete svůj led na takovou dráhu, aby se dal zachytit a umístit na vhodné orbite kolem Měsíce nebo planety, bohatě se to Zemákům vyplatí."

"To jsou věci!" zavrtěl překvapeně hlavou Antal. "Asi víte, o čem mluvíte. Ale kolik to bude stát?"

"Jedno procento za zprostředkování koupě a druhé za výpočet změny

dráhy, abyste nemusel platit nájem tahače. Cena se totiž vždycky sjednává pro dodání na stabilní orbitu podle přání zákazníka. Ale musíte si pospíšet, korekce dráhy se musí udělat včas, dokud stačí jen malá výchylka. Na poslední chvíli by ji váš generátor třeba už nezvládl."

"Vidím, že mi dost věcí uniklo," zahučel Antal. "Tahač... to by bylo pěkně mastné... Ne, tahač ne. Spočítejte mi dráhu."

"Takže to budou dvě procenta z prodejní ceny," zářivě se usmála slečna. "Výsledek dostanete nejpozději zítra. Pokud vyjde přijatelná dráha k Marsu nebo Zemi, bohatě se vám to vyplatí. Uvidíte."

Antal znechuceně kývl a dal počítači povel k odeslání dat. Agentura se ozvala už za pár hodin. Navrhla dráhu k Marsu a odhadla prodejní cenu tak vysoko, že Franko závistí a vztekem zežloutl jako citrón. Antal se mu pokusil vysvětlit, že slabý generátor jeho vesmíru by nejspíš takový úkol nezvládl, ale tím jen přilil oleje do ohně.

Další dny připomínaly zlý sen. Gravitační generátor jel celé hodiny naplno a tiskl Antala strašlivou silou čtvrtiny g k podlaze. Několikrát denně počítač varovně zahoukal a ohlásil předpokládanou dobu dalšího obrátu. V těch chvílích se Franko, který trucoval přivázaný v koutě, pravidelně začal dožadovat práva jít na záchod. Když došlo k obrátu, Julio seděl na toaletě a Antal na něj čekal na chodbě. Držel se přitom trubky tepelného výměníku, která pálila do rukou, a proměnlivá gravitace jím tloukla o stěny. Po prvním týdnu byl Antal na pokraji zhroucení, ale Julio vypadal ještě hůř.

"Mám horečku," připomněl jednou lakonicky, "říkal jsem ti přece že mám nějakou chřipku." Antal mu změnil teplotu elektronickým pyrometrem a přístroj ukázal přes devětatřicet stupňů. Antal tedy Julia pohodlněji uložil a šetrně připoutal, aby ho gravitační výkyvy při eventuálním obrátu neohrožily. Pak se vydal do skladu.

Když našel kontejner s diagnostickým zařízením, s úlevou si oddechl a vytáhl ho do chodby. V té chvíli začal další obrát. Podlaha pod Antalem se zhoupla, kontejner se vznesl vzhůru a v příštím okamžiku mu plnou vahou dopadl na záda. Zápas se zákeřnou bednou probíhal několik sekund. Kontejner neuznával žádná pravidla. Útočil zepředu, zezadu i ze stran. Když obrát skončil a síla gravitace opět přitiskla Antala k podlaze, byl víc mrtvý než živý. Těžce se vlekl do velínu a kontejner s léky a elektronikou táhl za sebou. Když konečně dostal svůj náklad přes práh, čekalo ho překvapení.

U počítačového pultu s, tál na nejistých nohách Julio a v rukou držel jeho karabinu. "Teď tě zabiju, smrade," ucedil a zvedl zbraň.

Vysílený Antal se zhroutil. Na vzdálenost necelých tří metrů se Franko nemohl minout. Nic už nemělo smysl. Potlučené tělo bolelo a celý svět se najednou vešel do malého zlověstného oka na konci černé hlavní. Antal ležel a čekal na zahřmění, které pohltí jeho duši. Namísto ohlušující exploze se ozvalo jen tiché cvaknutí. V komoře nebyl náboj.

Antal zařval. Nadlidskou silou se vymrštil z podlahy a podrazil Frankovi nohy. Vytrhl mu z rukou karabinu a jediným rychlým pohybem ji zajistil. Pak ho uhodil pažbou přes tvář. V té chvíli počítač táhle zahoukal a podlaha si vyměnila místo se stropem. Těla obou mužů zavířila v podivném tanci a proletěla místností. Pád vzhůru je rozdělal a v dalších sekundách se snesli lehce jako perličko nazpět. Antal natáhl závěr a ukázal hlavní do kouta. Zatímco se jím vracela váha, Franko zalezl zpět na své místo.

"Tohle už nikdy nezkoušej," zařval Antal. V jeho hlase však byla slyšet spíš úleva než nepřátelství. Opět přivázal Franka k nosníku a tentokrát uzly vši silou utáhl. Přitom si uvědomil, jak má Julio horké ruce. Nejspíš mu ještě stoupla teplota. Nabídl mu zatím alespoň sklenici vody s aspirinem. Nemocný ji ochotně vypil. Chvíli ještě nadával a vztekal se, ale brzy se unavil a usnul. Unavený Antal chvíli váhal, ale pak následoval jeho příkladu.

Další den sebou Franko neklidně házel a něco mumlal ze spaní. Na tvářích měl červené skvrny a pouta na rukou mu způsobila ošklivé podlitiny. Antal si uvědomil, že s odběrem krve pro rozbor už nemůže čekat. Privlekl k pultu kontejner s analyzátozem a připojil kabely ke konektorům počítače. Pak vytáhl žabku pro odběr krve, strhl nálepku, chytil Franka za levou ruku a přiložil bílý klobouček k bříšku ukazováku. Stiskl plastové víčko, z kloboučku vyjela jehla, probodla kůži a zase zmizela pod krytem. Antal vymačkal kapičku krve, nabral ji ploškou krytu a zanesl na sklíčko automatického mikroskopu. Žabku zahodil do koše s odpady určenými k likvidaci v reaktoru a požádal

počítač o rozbor.

První výsledky se objevily už za necelých pět minut. Krev byla normální, dokonce i odhad sedimentace byl téměř v normě. Ale další výsledek už nebyl tak potěšující. Počítač objevil ve vzorku viry, které nedokázal určit. Na rozmazaném snímku, který byl výsledkem složitých matematických kouzel s nekvalitním zobrazením příliš drobného objektu, se rýsoval srpek s kuličkou uprostřed. Analyzátor nic podobného v databázi neměl. Antal tedy poslal snímek na Frídu a požádal o pomoc specialistu. Holohlavý tlustoch se kroutil jako píďalka, ale nakonec přiznal, že také neví, o co jde. Doporučil symptomatickou léčbu. Studené obklady, aspirin, vitamíny, hodně pít a klidně ležet... Antal ho ani nenechal domluvit a vztekle přerušil spojení.

Rozpustil ve sklenici vody další aspirinovou tabletu a doplazil se k Juliovi. Ve zvýšené gravitaci se mu zdálo, že ta trocha vody váží snad tunu. Pak nemocnému uvolnil pravou ruku a vložil mu sklenici do dlaně.

"Napij se, to ti udělá dobře," zašeptal. Podržel Frankovi zpocenou hlavu a opatrně mu pomohl nalít lék do úst.

"Díky," ozval se Franko, když dopil. Rozkašlal se. "Cítím se hrozně slabý," postěžoval si. "Co říkal doktor?"

"Máš užívat aspirin a vitamíny," řekl Antal.

"A co mi je, to neříkal?"

Před odpovědí zachránilo Antala pípnutí počítače. "Zpráva z agentury," oznámil stroj a obrazovka se rozsvítila.

"Blahopřeji vám k ukončení naváděcího manévru," usmála se blondýnka z obrazovky. "Podle našich měření je objekt s dostatečnou přesností na dráze vedoucí k Marsu. Můžete přejít na běžný provozní režim generátoru za..." podívala se někam mimo kameru, "za tři minuty. Sjednaná částka je připravena k převodu na naše konto a po odečtení našeho honoráře ve výši dvou procent bude rozdělena na jednotlivé účty podle vašeho přání. Převod proběhne, jakmile se asteroid dostane na stabilní oběžnou dráhu kolem Marsu nebo na dráhu směřující k povrchu Marsu. To bude za chvíli. Schází nám ale stále ještě výsledek chemického rozboru. Pošlete ho co nejdříve." Znovu se usmála, zamávala do kamery a zmizela. Současně pocítili obrovské ulehčení, jak jejich těla získala obvyklou minimální váhu typickou pro pobyt v soukromých vesmírech.

"To je blaho," povzdechl si Franko a protáhl se.

"Sakra," zaklel Antal, "na rozbor jsem úplně zapomněl." Otočil se k Juliovi. "Promiň, kamaráde, zase tě přivážu. Musím jít odebrat vzorek pro rozbor."

"Nikam nechod," zabručel Franko. "Můžeš si vzít vodu z láhve v mém skafandru. Je moc dobrá, posledních pár dní jsem to recyklované svinstvo vůbec nepil."

"Díky," kývl Antal. Láhev v poškozeném skafandru, který visel v držáku za dveřmi, byla téměř plná. Antal ji zanesl dovnitř a postavil na podlahu vedle pultu. Pak přitáhl ze skladu analyzátor. Lékařský automat odpojil a místo jeho kabelů zasunul do konektorů pultu přívody chemického analyzátoru. Nalil obsah láhve do kyvety a vsunul do stroje.

"Mám výsledky předávat rovnou do agentury?" zeptal se počítač.

"Samozřejmě," kývl Antal. "Mám hlad jako vlk. Co si dáš k snídani?" obrátil se k Frankovi.

"Nic. Jenom mám žízeň," zavrčel nemocný a otřel si zpocené čelo rukávem kombinézy.

"Takže ty dostaneš vitamíny a já smažená vajíčka," shrnul spokojeně Antal. Vzal si od Julia prázdnou sklenici, znovu ji naplnil vodou z recyklátoru a vhodil do ní fialovou tabletu. Všiml si, že se při pohledu na přístroj, který udržoval koloběh vody na všech kosmických stanicích, Franko nesouhlasně zamračil. "No nezlob se," omluvně pokrčil Antal rameny a podal mu sklenici se žlutým vitamínovým nápojem. "Až budu mít čas, skočím ti pro čerstvou vodu."

"Aspoň mi to nepřipomínej," ušklíbl se Franko a opatrně upil.

Antal vytáhl konzervu s vajíčky a na okamžik ji připojil k zásuvce. Pak strhl plastové víčko, vytáhl z jeho kapsy lžičku a dal se do jídla. "Nechceš taky?" zeptal se po chvíli, když už byl s obsahem misky skoro hotov.

"Voní to hezky," přiznal Franko, "ale nechci. Je mi špatně, víš?"

"Nebude ti vadit, když si dám ještě jednu porci?" zaváhal Antal.

Franko zavrtěl hlavou a podal mu zpět prázdnou sklenici.

V té chvíli počítač zapípal a na obrazovce se opět objevila dívka z agentury. "Blahopřeji," řekla a předvedla v úsměvu nádherně bílé a pravidelné zuby. "Dostali jsme výsledek rozboru a je fantastický. Tak čistou vodu jsme tu ještě neměli. Nepatrné stopy železa a křemíku. Jinak téměř chemicky čistá. Všechny formality jsou splněny, takže už se nemusíte o nic starat. Náklad je na správné dráze. Doletí k Marsu a vypaří se v atmosféře. Tím bude dodávka na místo realizována a okamžitě proběhne bankovní převod. Já se tedy s vámi jménem agentury loučím. Doufám, že jste byli s našimi službami spokojeni a pokud budete mít štěstí při lovu asteroidů, obraťte se zase na nás!" Nečekala na odpověď. Obrazovka blikla a zhasla.

"Budeme bohatí," ušklíbl se spokojeně Antal. Julio neodpovídal. Antal se ohlédl a najednou si uvědomil, jak strašně Franko za posledních pár dní sešel. Měl čelo orosené potem, dýchal rychle a povrchně. Antal zakroutil hlavou a sáhl do kontejneru Analyzátoru pro lékařský teploměr. Opatrně zasunul sondu Frankovi za límec a displej se okamžitě červeně rozsvítil. Podle všeho měl nemocný opravdu nebezpečnou horečku. Do čtyřicítky scházely jen dvě desetiny stupně. Antal si přitom všiml, že Juliovi zřejmě v důsledku horečky vypadávají vlasy. Na límci měl celé chomáče slepené potem. Vlasy ležely i na podlaze všude kolem.

Franko se ztrácel před očima. Propadlé tváře byly posety červenými skvrnkami a srdce běželo nepravidelný závod se smrtí. Občas se převálil a nebo mumlal. Antal připravil sklenici vody s aspirinem a další s džusem obohaceným vitamíny. Setrně zatřásl pacientem. Franko něco zamumlal, ale neprobudil se.

Antal jím zatřásl znovu.

Marně.

Franko nevnímal.

Antal se přitáhl k pultu. "Zavolej mi Frídu. Chci pořádného doktora."

Obrazovka zablikala a objevil se na ní jeho známý plešatý tlustoch. "A to jste vy!" mávl přátelsky rukou do kamery. "Poslal jsem data o tom vašem viru na Zemi, ale ještě nemám odpověď. Jakmile přijde, ozvu se vám." Vztáhl ruku ke kameře.

"Počkejte," téměř vykřikl Antal, ale obrazovka už zhasla.

V té chvíli Franko zasténal. Antal se k němu rychle připlazil.

"Pít!" zašeptal nemocný.

"Hned to bude," ujistil ho Antal a přiložil mu k rozpraskaným rtům sklenici s rozpuštěným aspirinem. Franko ji hltavě vypil a zachroptěl: "Díky!" Pak Antalovi v ruku změkl jako hadr.

"Vydrž, kamaráde," zašeptal mu do ucha Antal. "Letíme k Marsu. Každým dnem jsme blíží. A tam jsou pořádní doktoři, nemocnice a tak. Sám jsem tam jednou ležel a dali mě dohromady málem jenom z kostí."

Franko najednou vytřeštil oči. "Kosti... lebky... smrt," zakrákorál a celý se schoulil.

"No tak... neboj se," rozpačitě zahučel Antal. "Všechno bude zase brzy v pořádku."

"Oheň... kouř... plameny pekelné," vydechl Franko a křečovitě začal prsty do Antalovy ruky. "Já shořím!"

"Napij se ještě," zabručel Antal a podal mu sklenici s džusem. Franko se napil. Zuby mu přitom cvakaly o sklo. Třásl se, měl zimnici. Antal ho opatrně položil na podlahu a posadil se vedle něj. Nevěděl si rady.

Přitáhl se k pultu. Snad po desáté nadiktoval počítači všechny projevy podivné Frankovy choroby, odvolal se na vyšetření krevního vzorku a požádal o analýzu situace. Odpověď zněla stejně jako předtím - chřipka. Program doporučil aspirin a vitamíny.

Anta vztekle bouchl do zábradlí pultu, až se málem vznesl. Cítil beznadějnost situace. Franko mu umíral před očima a on nevěděl, jak mu pomoci. Z rozčilení ho rozbolela hlava. Najednou si uvědomil, že má taky žízeň. Nebylo mu dobře, v těle cítil podivné horko. Automaticky natáhl ruku po lahvičce s tabletami aspirinu a najednou se zarazil.

Snad od Franka nechytil tu podivnou chřipku?

To by tak ještě scházelo!

Najednou měl čím vyplnit bezmocné čekání. Opět připojil k pultu počítače lékařský analyzátor, roztrhl další sáček s lancetkami a odebral vzorek krve z prstu. Kapku vložil do analyzátoru a za několik minut už na obrazovce počítače zazářil povědomý srpek s

kuličkou.

Antal strnul. Pak odsunul dvě sklenice, z nichž pil Franko, stranou. Sám si vzal ze skříňky čistou. Pomalu do ní natočil vodu z kohoutku recyklovače a přidal tabletu aspirinu. Když se rozpustila, zapil ji hrst vitamínových kapslí. Pak připravil pro Franka obohacený džus do jeho sklenic.

Houknutí počítače přišlo jako vysvobození.

"Ano, tady AP3052," ohlásil se nedočkavě Antal.

Na obrazovce se objevil plešatý doktor z Frídy. "Dostal jsem odpověď ze Země," řekl a nervózně zamrkal. "Jedná se prý o nebezpečnou infekci. Budou s vámi ve spojení přímo. Posílají vám podrobnou kódovanou zprávu přes Mincovnu." Každé jeho slovo vyjadřovalo nesouhlas s tak nehorázným obcházením jeho osoby. Nedovedl udržet na uzdě zvědavost a dokázal to hned dalšími slovy. "Chci vám jenom připomenout, že když se rozhodnete poradit se se mnou, nikdo vám to nemůže zakázat."

"Jo, to už jsem jednou zkusil. Bylo to na pendrek," zabručel si pro sebe Antal.

"Přeji vám brzké uzdravení," uzavřel lékař, ale tentokrát nespěchal s ukončením spojení. Antal sáhl po klávesnici a zrušil hovor. "Mincovnu," rozkázal. Po několika sekundách, které zabrala změna orientace antény, se na obrazovce objevila Marta.

"Zdravím tě, Antale," řekla vážně. "Máme tu pro tebe zprávu ze Země. Přišla v kódu přes Mars a Frídu. Má nejvyšší prioritu. Cos proved?"

"Nic," pokrčil rameny Antal. "Chytili jsme s partákem chřipku a někdo z toho dělá aféru."

Za Martiným ramenem vykoukl Petr.

"Nepovídej, něco jsi musel udělat. Jinak by ti neposílali zprávu přes nás. Mužem si to taky poslechnout?"

"Jistě," kývl Antal. "Hlavně to už pusť."

Obraz na displeji se zachvěl a pak se na něm objevil vážný obličej ozdobený velkými brýlemi se zlatými obroučkami. Kvalita záznamu byla dobrá, i když tu a tam problemskovaly fraktálové hvězdice a stromečky, které vznikly dekódováním poruch v signálu.

"Zpráva o zkoumání údajů z AP3052 a doporučení týmu Mikro 27 pro další postup."

Muž si sundal brýle a přešleštil je cípem kravaty. Pak si je znovu nasadil a zamračil se do objektivu kamery.

"Zpráva vychází z analýzy podobnosti dat s výsledky získanými výpravou profesora Brunnera před osmi lety. Expedice zkoumala Messingovu kometu, která přiletěla z prostoru mimo naši Sluneční soustavu. Při průletu kolem Slunce byla zachycena automatickými sondami. Výpočty ukázaly, že ji bude možno při průletu Pásem asteroidů dostihnout a prozkoumat. Brunnerova expedice měla odebrat vzorky a umístit na ni automatickou stanici."

Muž se odmlčel a znovu si očistil brýle.

"Podle oficiální verze všichni členové expedice zahynuli při výbuchu reaktoru. Ve skutečnosti zemřeli na infekci neznámým virem, který objevili ve vzorcích odebraných z jádra komety. Nemoc průběhem připomínala chřipku. Není vyloučeno, že morové epidemie, které v historii Země mnohokrát zdecimovaly její obyvatelstvo, byly vyvolány podobnými viry zavlečenými na planetu meteority."

Ale vraťme se zpět k věci. Brunnerův virus byl podrobně prozkoumán a popsán. Nelze ho zničit obvyklou desinfekcí, vzdoruje i dost vysokým teplotám. Členům výpravy se nepodařilo najít ani způsob léčení, ani účinný desinfekční prostředek. Brunner pochopil, že zavlečení nákazy na Zemi, Měsíc nebo Mars by nejspíš vyvolalo epidemii takových rozměrů, že by byla ohrožena samotná existence lidstva. Sám se rozhodl, že se výprava nikdy nesmí vrátit. Všichni členové týmu, kteří v té době ještě žili, jej podpořili. Loď opustila Sluneční soustavu spolu s kometou."

Následovala další odmlka s čištěním brýlí. Antal ani nedýchal, protože už věděl, co teď nevyhnutelně musí přijít.

"Doporučení naší skupiny vychází z faktu, že počítačová simulace na základě zaslaných údajů ukazuje téměř stoprocentní shodu s Brunnerovým virem. Přesněji řečeno, shoda činí devadesát osm procent. Proto doporučujeme, aby byl majitel vesmíru AP3052 seznámen s fakty a požádán, aby nalezený meteorit i svůj vesmír nasměroval do Slunce. Teplota termojaderné reakce virus spolehlivě zlikviduje. Pokud by se

infikovaná osoba během letu ke Slunci uzdravila nebo našla spolehlivý desinfekční prostředek, bylo by možné její umístění v karanténě. V takovém případě navrhuje vypravit zvláštní rychlou záchrannou loď. Jinak ovšem považujeme za nutné zdroj infekce a všechny infikované osoby i předměty izolovat za každou cenu a zlikvidovat naprosto spolehlivým způsobem. Za takový způsob lze považovat jen odstranění ze Sluneční soustavy nebo spálení ve Slunci. Obvyklé teploty, záření a chemické metody jsou prokazatelně neúčinné. Připomínám, že tato informace je přísně tajná a smí být sdělena jen osobám prověřeným pro stupeň 1A."

Muž s brýlemi zmizel z obrazovky a nahradil ho uhlazený panák v černém obleku. Na první pohled to byl zkušený politik. Usmál se jako funebrák a pak spustil: "Vážený pane Peckinpahu, ze zprávy, kterou jste právě vyslechl, jste si udělal představu o vážnosti situace. Seznámili jsme se s vaším profesním profilem a služebními záznamy a domníváme se, že nejlepší je jednat s vámi na rovinu. Proto jsme vám poslali neupravený záznam zprávy vědeckého týmu. Věřím, že jako bývalý voják a řádný občan Impéria chápete, co musíte udělat. Sice už nejste v aktivní službě, ale doufám, že chápete vážnost situace a můžeme apelovat na vaše svědomí. Vzhledem k nutnosti přísného utajení vás žádáme o ukončení přímého spojení s jinými stanicemi. Pro vaše relace bude k dispozici Mincovna, jejíž personál je patřičně prověřen a vybaven. Je také jednou z mála stanic, které s vámi mohou komunikovat bez většího časového zpoždění. Program k řízení gravitačního generátoru vám pošleme v další relaci. Není pro mne lehké žádat od vás takovou oběť, ale je nutná. Věřím, že se mnou souhlasíte."

Tím zpráva skončila. Na obrazovce se znovu objevila Marta a před ní se protlačil Petr. "To přece nemůže být pravda!" vybuchl.

"Taky není," nuceně se usmál Antal. "Když se Julio uzdraví, bude všechno oukej." Otočil se k nemocnému. Julio spal. Ležel zády k němu. "Tak něco řekni," dloubl do něj Antal. Franko se ani nehnul. Antal se k němu přitáhl a převrhl ho k sobě. Široce otevřené oči nic neviděly, zornice nereagovaly. Antal koutkem oka zahlédl, jak Marta zděšeně zdusila výkřik dlaní.

Julio Franko byl mrtev.

Antal spal neklidně. Zdály se mu podivné sny o démonech chrlicích oheň. Bezmocně kličkoval mezi plameny a někde nad ním hřímal kovový hlas: "Máte naléhavý vzkaz, máte naléhavý vzkaz..."

Antal se probudil. Otřel si zpoceně čelo rukávem kombinézy a houkl na počítač: "Tak mi to pusť."

Obrazovka vzplála a na ní se objevil jakýsi mladík s brýlemi a odznakem NASA v klopě saka.

"Posíláme vám program pro navedení soustavy tří těles na novou dráhu. Je připojen ke vzkazu. Je šitý na míru a je zálohován," řekl. "Nová dráha míří ke Slunci. Chtěl bych vás upozornit, že za daného postavení planet po spuštění programu už za čtyřicet dnů získáte takovou rychlost, že nebude možné váš vesmír dostihnout žádnou kosmickou lodí, kterou má dnes Země k dispozici." Na chvíli zaváhal. "Nevím, co je pravdy na tom, co nám řekli, ale jestli je to pravda, tak vám vlastně všichni vděčíme za život... Jste správný chlap," vyhrkl nakonec a zmizel.

"Chci poslat vzkaz," zakrákoral Antal vyschlým hrdlem. "Odpověď na tuhle zprávu - Proveďte převod peněz podle původní smlouvy. Teď po smrti Julia Franka budou příjemci celé platby jen Marta Bergmanová a Petr Bergman. - Konec zprávy." Natáhl se po sklenici, rozpustil si aspirin a vypil její obsah na jeden doušek. Pak si stejně připravil vitamínový nápoj a zapil jím pár tablet. Potom se obrátil k počítači.

"Nahraj si ten program, ale nespouštěj ho, dokud nedám pokyn."

Vypil další sklenici, ale žízeň měl pořád. Navlékl na Frankovo tělo jeho dřavý skafandr, uzavřel helmu a odtáhl ho ke kraji vesmíru. Tam zaklapl karabinku Frankova pojistného lanka do oka zapuštěného do skály a vší silou prostrčil ztuhlé tělo ven do vakua. Skafandr se přehoupl přes okraj a zůstal viset někde za obzorem na lanku. Antal se pokřižoval a vydal se zpět k vile.

Na počítači už ho čekaly dva vzkazy.

"Váš požadavek vzbudil zpočátku zápornou reakci," začal Antalovi už známý ulízaný politik. "Ale pak si zástupci vlád uvědomili, že změnou dráhy podle našeho programu ztrácíte nárok na prémii, kterou byste dostal za doručení vody na Mars. A tak se nakonec podařilo najít řešení," muž se samolibě usmál. "Polovinu částky zaplatí Země a

polovinu vlada Marsu!" vypálil a samolibě zamrkal. "V době, kdy dostanete tento vzkaz by měl už být převod ukončen. Můžete si to zkontrolovat.

A ještě jedna věc... Doslechli jsme se, že k vám z Marsu vyrazila parta podnikavců, kteří chtějí odebrat vzorek nakažené vody a prodat virus do vojenských výzkumných laboratoří. Jejich charakter dokresluje i to, že ve chvíli startu z Marsu ještě neměli jasno, komu to vlastně prodají.

Nemáme loď, která by je dostihla včas. Musíte jim v tom zabránit vy. Mincovna dostala příkaz poslat vám poštovní kapslí univerzální laserový nástroj. Vzhledem k vašim bohatým zkušenostem si jsme jisti, že si s ním poradíte. Doufáme, že kapsle dorazí dostatečně brzo, aby...

"Druhý vzkaz," houkl Antal.

Na obrazovce vystřídala politikovu tvář Marta. "Antale, dostali jsem s Petrem oba spoustu peněz a máme ti poslat ten kanón ze skladu. Ozvi se nám, prosím tě."

"Zavolej Mincovnu," zavelel. Spojení dostal hned, na obrazovce se objevila Marta. Antala až zabolelo u srdce, když viděl její ztřápenou tvář.

"Neber si to tak," řekl.

"Myslíš, že se opravdu nedá nic dělat?" zeptala se Marta.

"Nevím. Je mi dost zle," přiznal Antal. "A k tomu ještě mám odrazit nějaký pirátský nájezd," zažertoval. "Vím," kývla Marta. "Petr šel právě ven odpálit kapsli. Čekali jsme na tvůj signál, aby ji správně navedl. Ale tohle a ty peníze... to vypadá...."

"No jo. Je to špatný, ale člověk na něco umřít musí. A ty aspoň budeš mít dost na to, aby ses podívala za tím svým martanským policajtem, za tím Jimem Gatesem. A to ti přeju. Jak jsem ho poznal, je to bezva chlap."

"Víš, já se ti musím omluvit za to, jak jsem se k tobě chovala..."

"Nemusíš se mi omlouvat. Ty ses mi sice vždycky líbila, ale když chlapovi nefunguje nádobíčko, tak je to těžký, co?"

"No..."

"No jo. Mrzák to nemá lehký, ale lidi kolem něj taky ne. Kdybych byl v pořádku, bývalo by to tenkrát v Mincovně vypadalo úplně jinak. Ale Jim ti to vynahradí. Držím vám palce."

"Děkuju. Ta kapsle přiletí asi za dvanáct hodin. Do té doby nech zapnutý vysílač kvůli zaměřování. Hlavně se pořádně vyspi a odpočiň si. A pak zavolej."

"Ozvu se."

"Tak zlom vaz. A volej, kdy budeš chtít, budeme na příjmu každou lichou hodinu."

Antal potřásl hlavou a vypnul spojení. Marta měla pravdu. Potřeboval si odpočinout. Špatně se mu dýchalo. Vzal si pro jistotu dva prášky na spaní a jeden proti alergickým potížím a zapil je vitamínovým nápojem.

Spal neklidně, ale dlouho. Když se probudil, cítil se líp. Podle počítače byla kapsle už jen asi dvě hodiny daleko a letěla po správné dráze. Antal požádal počítač o kontrolu drah, po nichž by mohli přiletět lovci virů, a pustil se do snídane. Než stačil dojíst, počítač se ozval. Objevil přibližující se loď a odhadl, že přiletí asi za čtyři hodiny. Antal vyškrábal poslední zbytky ovesné kaše z plastové vaničky, spolkl hrst vitamínových a protialergických tablet a zapil džusem. Pak se vydal ven a rozkošnický se natáhl přímo na koberec kvetoucích mechů.

Poštovní kapsle se objevila přesně podle plánu. Počítač oznámil přilet zásilky a Antal spokojeně sledoval dokonalý přistávací manévr. Před vstupem do atmosféry vesmíru zbrzdil počítač kapsli tak, že při překonání rozhraní ztratila poslední zbytek rychlosti a dosedla měkce do mechu uprostřed planiny. Antal pohládl známou bednu s nápisem VRTNÁ SOUPRAVA a nedočkavě odepnul rám s tryskami a anténou. Vybálil zaměřovač pro řízení palby počítačem a několika úspornými přískoky se dostal do vily. Zapojil kablík zaměřovače do pultu počítače a pak se vrátil ven k bedně. Sestavil laserový kanón a do věžičky kolem sebe rozložil náboje. Byly to nenápadné hranaté krabičky s chemickou náplní. Neobsahovaly střelu a odpalovaly se elektrickou roznětkou, takže se na nich ani nedalo rozeznat, kde by měly mít předek. Nejspíš to bylo jedno. Zasunul zaměřovač do přesné normalizované ryby na jeho boku a zkontroloval si, že se kablík k počítači nikde nezachytil.

Nakonec si nasadil do ucha sluchátko, na límec připnul mikrofon, vložil do závěru první náboj, převálil se na záda a hodil si zbraň na rameno. Pak ohlásil počítači, že je připraven k palbě a čekal.

Vždycky se těšil, že si jednou z takové zbraně vystřelí, ale teď se necítil dobře. Chvilí mu byla zima, chvilí ho zas rozráželo horko. Nebyl si jist, zda to je vzrušením nebo se jedná o projev nemoci.

"Tady AP3052, mluví Antal Peckinpah," ohlásil se, když počítač potvrdil, že loď je vzdálena asi desetinu megametru. "Vzhledem k nebezpečné infekci na meteoritu vás žádám o změnu kursu. Pokud odmítnete, zahájím palbu."

Ve sluchátku zachrastilo a pak se ozval zřetelný hlas.

"Antale, kamaráde, tady Jim Gates. Jak ses sem dostal?"

Antalovi málem vyklouzla pažbička zbraně z ruky.

"Jak jsem se sem dostal? Tohle je přece můj vesmír! Ale kde ses tu vzal ty?"

"Potřebuju peníze, abych mohl vyplatit Martu ze smlouvy. A tihle hoši organizovali mimořádnou expedici pro odběr vzorků z nějakého prolétajícího meteoritu. Moc spěchali a dobře platili..."

"Asi to nevíš, ale tenhle meteorit v sobě nese smrtelnou nákazu. Země se jí tak bojí, že mi nařídili spáchat sebevraždu a i s ním shořet ve Slunci. A předtím ještě musím zabránit všem možným darebákům odebrat vzorky a prodat je vojákům."

"Ale tohle přece nejsou žádní..."

"Nezlob se, Jíme, ale můj parták už zemřel. Kdo ví, kolik času zbývá mně... Mám tu laserový kanón a jsem připraven ho použít... Zkrátka to rychle obrať."

Chvilí se ve sluchátko ozývalo jen slabé popraskávání. Pak zaburácel neznámý hlas. "Tak podívej, tvýho kamaráda máme na mušce, takže bude poslouchat jako hodiny. Je ti určitě jasný, že my si teď oblečeme skafandry, ale on zůstane jen tak. Když po nás začneš střílet, odnese to jako první."

"Jíme, obrať to. Nic proti tobě nemám, ale nechci, aby spousta lidí zbytečně zemřela. Budu střílet," pohrozil Antal. Rychle se rozhodl. Nesměl prorazit plášť lodi, ale snad by mohl poškodit anténní systém nebo trysky. Opatrně položil laserový kanón, který by do lodi dokázal propálit půlmetrovou díru, na zem a vydal se do vily. Vytáhl z přihrádky pultu karabinu; do kapes kombinézy nacpal zásobníky a náboje a vrátil se zpět k bedně. Sejmul mířidla z karabiny, vysunul elektronický zaměřovač z rybyny laseru a nasadil jej na pušku.

Výzvu opakoval ještě dvakrát, ale nedostal odpověď. Loď se stále blížila. Když počítač ohlásil, že cíl je na dostřel, zvedl Antal zbraň a přitiskl okulár k tváři. Pohnul hlavní ve směru zelenavé šipky, kterou mu počítač zobrazil v zorném poli. Trvalo mu dlouho, než se mu podařilo najít virtuální obraz lodi a zamířit s potřebnou přesností. Jakmile zachytil cíl, ucítil, jak mu puška v ruce jakoby ztěžkla, to se rozběhly stabilizační gyroskopy zaměřovače. Jemně poopravil zamíření a pak stiskl pomalu spoušť. Nejdříve mu karabina ztuhla v ruce, když se gyroskopy roztočily naplno. Pak zabubnovaly výstřely. Skafandr přenášel otřesy a rány byly dobře slyšet. Antal pustil spoušť, znovu zamířil a vystřelil. Pálil dlouhými dávkami. Když vystřelil zásobník, nasadil nový a dal povel počítači. Gravitační generátor obrátil jeho vesmír břichem k nepříteli a krátkým intenzivním impulsem ho urychlil.

Vesmír se otáčel dál a za pár minut se v okuláru karabiny opět objevila zelenavá šipka a pak i schematický náčrtek lodi. Antal vypálil další tři dávky a pak během dalšího obratu nasadil třetí zásobník a napáskoval znovu oba prázdné. Po druhém obratu už byla loď tak blízko, že ji Antal zahlédl v optickém zaměřovači. Vypnul počítačové řízení, chytil do nitkového kříže trysky a pálil jednu dávku za druhou. Když vyprázdnil všechny tři zásobníky a kontroloval dalekohledem loď, měl pocit, že zahlédl na jedné z trysek nepatrnou prasklinu, že ji zasáhl. Ale nebyl si jist. Další impuls generátoru opět změnil dráhu lodi a současně pootočil vesmírem. Když vyšla nad obzorem, Antal v puškohledu zřetelně uviděl, že raketa rotuje. Tentokrát se její posádka nejspíš pokusila o korekci a poškozená tryska způsobila nestabilitu.

Antal ještě pár minut sledoval dráhu lodi na displeji počítače, ale nezměnila se. Počítač extrapoloval její další cestu někam k Jupiteru.

"Změnit dráhu cíle někam k Marsu nebo Frídě," zavelel Antal. Impuls drtivé čtvrtiny g ho přibil k zemi, ale za pár minut už počítač hlásil, že cílový objekt je na cestě ke Frídě.

V dalších dnech a týdnech Antal zpustl. Povolil počítači spustit program pro cestu ke Slunci, ale netušil, jak to bude zlé. Trápila ho horečka a gravitační manévry, při nichž se jeho vesmír obracel sem a tam ho tiskly k podlaze na celé hodiny. Občas ho roztrásla zimnice, ale většinou mu bylo vedro. Potil se a škrábání v krku ho dráždilo ke kašli. Polykal celé hrsti vitamínových tablet a histaminových blokátorů. Ledový měsíc vycházel a zapadal pokaždé jinde a zaléval vilu oslepující září odraženého záření. Antalovi se z toho kolotoče motala hravá Jakousi úlevu přinášely právě jen prášky proti alergickým potížím. Prospal po nich vždycky aspoň půl dne. Nejhorší bylo, že začínal mít halucinace. Zdálo se mu, že atmosféra kolem vesmíru začíná podivně světélkovat. Občas volal Mincovnu, ale ohleduplné odpovědi bývalých kolegů připomínaly spíš kondolence. Překvapilo ho, když se jednou ozvala Marta sama.

"Víš, co je nového?" křičela nadšeně do obrazovky. "Záchraná služba Frídy zachytila tu raketu s Jimem!"

"A co Jim? Je v pořádku?" málem vyskočil Antal.

"Je. Našli ho zbitého a svázaného ve strojevně, takže uvěřili, že byl jen obětí, že s nimi nemá nic společného."

"A co ti ostatní?"

"Ty zavřeli. Soud už bude brzy. Ale to není důležité."

"No a co je důležité?"

"No přece to, že Jim je na Frídě a já teď díky tobě za ním můžu letět!"

Antal si otřel zpocené čelo. "Přeju vám hodně štěstí. Moc mě mrzí, že vám nepůjdu za svědka..."

"To jsem ti právě taky měla říct, ale víš..."

"No, co ještě proboha?"

"Včera jsi překročil mez..."

Antal se zamračil. "Jakou mez? Nevím, o čem mluvíš."

"Tvůj vesmír už je příliš daleko a nabral takovou rychlost, že už jej nedostihne žádná raketa ze Země nebo Marsu... Vlastně se s tebou chci rozloučit. Za chvíli ti zavolám Petra, ale nejdřív jsem ti chtěla poděkovat za sebe... tedy za Jima a za sebe... za nás oba..."

Spojení se náhle přerušilo. Počítač se varovně rozhoukal a Antal pocítil, jak se mu do těla vrátila obvyklá lehkost. Na obrazce se objevilo schéma reaktoru, na němž červeně blikala signalizace přehřátí, fialově doutnaly sekce převedené do úsporného režimu a žlutě části dočasně odpojené. Ve fialové zóně ležel gravitační generátor, do žluté patřila i vysílačka.

Antal okamžitě pochopil, v čem je problém. Samozřejmě předpokládal, že ke Slunci doletí až za několik měsíců, ale zapomněl na možnost přehřátí agregátů. Počítač nejspíš už delší dobu obracel vesmír břichem ke Slunci, aby uchránil svého pána před radiací, jenže vesmír byl projektován pro podmínky v Pásu asteroidů. Nebýt zlaté stínící folie na generátoru, krize by nejspíš nastala mnohem dříve.

Antal se zahloubal do schématu a najednou si uvědomil, že počítač, aby odlehčil chladicím agregátům a zlepšil vyzařování tepla, dovolil zvýšení teploty atmosféry na maximální hranici. Antal vyhlédl oknem vily. Kolem zářily okraje zesponu prosvícené atmosféry.

"Takže Slunce..." zašeptal.

"Jestli je tu šestatřicet ve stínu, tak se musím potit," zavrčel a sáhl po sondě teploměru. Naměřil si necelých třicet sedm stupňů. Třesoucíma se rukama odebral vzorek krve a vložil ho do analyzátoru. Počítač po několika minutách oznámil, že vzorek je v pořádku.

"Tak já jsem zdrav... Já jsem se z toho dostal!" zařval Antal a uhodil pěstí do pultu. "Okamžitě mi dej Mincovnu!"

"Nelze spojit. Havarijní režim," oznámil počítač.

"Vypni, co chceš, ale pošli zprávu na Mincovnu," křičel Antal.

"Řekni jim, že se uzdravuju. Že pro mně můžou někoho poslat. Že ta infekce nejspíš zabíjí nějakým šokem, nějakou alergickou reakcí. Že se dá léčit, že už jsem skoro v pořádku!"

"Spojím po odstranění poruchy chlazení," potvrdil počítač. "Přecházím na nouzový režim. Za dvacet sekund vypínám všechny systémy. Připravte se na beztlisný stav."

"Ale to nesmíš, vždyť se udusím!"

"Oblečte si skafandr. Zahajuji odpočet... devatenáct... osmnáct..."

"Naopak... ty teď musíš zapnout generátor naplno a rychle nás dostat do stínu za ten led, rozumíš? Když necháš uniknout atmosféru, nevydržím tu dost dlouho, aby mě mohli zachránit!"

"...jedenáct... deset... devět..."

"Zapni generátor a proveď manévr! Nařizují to!"

"Manévr provedu po odstranění poruchy chlazení...sedm... šest..."

"Přece tu neumřu úplně zbytečně... Lidi se musí dovědět, že na ten virus stačí prášky proti kašli!" Antal se znovu pokusil z klávesnice přerušit probíhající program, ale odpočítávání neúprosne pokračovalo.

Nevidoucícma očima se rozhlédl kolem sebe. Najednou pochopil, že opravdu přišel čas se rozloučit.

"Ani jsem si nestačil vystřelit z toho laseru," ušklíbl se, odrazil se od pultu a vyplul ven z vily. Sebral ze země kanón a plavným gestem si ho přitáhl k rameni. Neslyšel, kdy se počítač dostal k nule, ale ucítil, jak ho jakási síla zvedá.

Podíval se do dveří vily. V zrcadle uviděl uprostřed mechového záhonu ležet muže s laserem na rameni připraveným k palbě. Pomalu stoupal. Klekl si. Narovnával se. Po mnoha letech stál zase na nohou. Křečovitě lapal po dechu, až mu na krku vystupovaly žíly jako provazy, oči mu vylézaly z důlků a kolem něj se vznášel nepravidelný prstenec nábojů. Vypadal jako oběšenec a za ním jako polární záře plála unikající atmosféra prosvícená Sluncem. Antal se pokusil nadechnout, ale zduřený jazyk mu ucpal krk a hrudník se zachvěl v marném úsilí naprázdno. Muži v zrcadle začala téct krev z nosu. Rudé kapky tekly po tvářích nahoru a měnily jeho tvář v děsivou válečnou masku.

Když už stál na špičkách, když už se téměř nedotýkal země, Antal zamířil na jeho zpocenou zkrvavenou zarostlou tvář a jediným přesným výstřelem ukončil jeho trápení.

ilustroval Karel Zeman